

Det är få saker en GS inte klarar!
Översnöade vägar kräver dock assistans.

Cykeln fungerar även utmärkt
som utsiktsplattform.

Äventyrssökaren

Den är så ful att man kan skrämman små barn med den. Den löjligt breda boxermotorn får cykeln att tippa åt höger när man torrgasar. Den låter mjäkigt. Reglagen följer ingen standard. Den är tung och den är dyr. Den är inte snabbast på vare sig grus eller asfalt. Den är inte bekvämast, lastar inte mest och fångar inga flickor. Varför skulle någon vettig människa vilja köpa en BMW GS?

Jag, Ulf Sahlström, ställde mig den frågan när jag var i Alperna med min Transalp, vilken inom parentes sagt är förträfflig på branta serpentinvägar. Man skulle kunna tro att namnet lockar fler sådana till alpvägarna men den cykel man ser flest av är BMW GS i olika utföranden. Varför?

Motsträvigt och mest av en slump provade jag min första GS, en 850. Den var oväntat lättkörd när jag väl kommit överens med det höga, breda styret, de besynnerliga blinkerreglagen, kardandriften och den knepiga

framgaffeln. Faktum är att jag plötsligt körde ifrån mina kamrater men det kändes inte att det gick fortare. Det manade till eftertanke. Kanske var inte cykeln så dum som den såg ut?

Jag kör en 1100 GS av 1995 års modell med snart 11 000 mil på mätaren och nu vet jag varför GS-en säljer så bra. Alla reglage känns fortfarande distinkta, cykeln går som en klocka och gör allt jag ber den om och det är inte litet: Med samma cykel har jag kört seriös grustouring över norska fjäll likväl som Europa runt, utan träsmak och med 130 liter packning; jag har kört Gelleråsen på 1:29 med offroaddäck men även krypkört tio meter på 50 sekunder; jag har kört lätt enduro samt hoppat i skogen och korsat vattendrag.

Den är inte bäst på något men den går att ha till allt. Den är som en motoriserad schweizisk armékniv. Dessutom är den robust – GS:en är en cykel som tål att användas! Med tiden har jag förädlat min litet. Det finns mängder med godis att

köpa till den från firmor i Tyskland, och snart har jag vant mig vid utseendet också!

Är det inte dags att uppgradera nu då? 1200-an är ju otroligt mycket bättre än min gamla trotjänare. Jo, jag är grymt sugen men det är ett par petitesseer, förutom priset, som stör mig. Det är mycket svårare att få dit all min extrautrustning på den nya. Ett koniskt styre gör det till exempel väldigt komplicerat att montera ordentliga aluminiumförstärkta handskydd. Likaså är det nya buss-elsystemet bra ända tills man vill koppla in extraljus, intercom och färddator med mera. Och en rädsla som trycker i bakhuvudet är att viktminskningen kanske medfört att cykeln numera är vek om man skulle köra omkull?

Och den är fortfarande ingen flickmagnet ... □

Text: Ulf Sahlström
mcfolket@svmc.se
Foto: Jan Wester & Elving Solli